

„Jézus visszajön, mindig készen várjuk Őt!” Jézust a tanítványai arról kérdezték, mi lesz a jele az Ő visszajövetelének (Mt 24,4). Beszél a jelekről, arról, hogy hogyan lehet „készen várni Őt” – fontos kulcsszó: vigyázatok, legyetek éberek. Ma sok jelet látunk, olyanokat, amelyekről az Úr beszélt. Mit kezdünk velük, készen várjuk-e Őt?

Itt már magáról a visszajövetelről és az ítéletről beszél. A várakozás, készülés, megtérés, hitben járás ideje egyszer lejár. – „Az Ő dicsőségében” jön vissza. Abban a dicsőségben, ami az Övé volt már akkor is, mielőtt a világ lett (Jn 17,5). Örökké az Övé volt és lesz. Ez az örök dicsőség lesz látható mindenki számára, vagyis az, hogy Jézus maga az örökké való Isten. Ő az, aki „betölti az eget és a földet” (Jer 23,24). Nem lehet előle elrejtőzni – minden népet összegyűjtenek elé.

Elválasztja őket, mint a pásztor. A juhokat és a kecskéket nem biztos, hogy könnyű megkülönböztetni (Izráelben ilyen fajta juhok és kecskék éltek), de a pásztor képes erre. Lehet, hogy mi sem tudjuk bizonyos emberekről, hogy „juh” vagy „kecske”, az Úr jobb vagy bal keze felől fog állni, de Ő tudja, és nem téved egy embernél sem. „Ismeri az Úr az övéit” (2Tim 2,19).

Így nevezi magát (itt is): az Emberfia. Neki adott hatalmat Isten, hogy ítéletet tartson (Jn 5,27). Isten és ember egyszerre. Isten, így szent, bűn nélküli és igazságos. Ember, így ismer minket és az „ügyeinket”. Látja, hogy mit tesznek velem mások, esetleg igazságtalanságot – de engem is lát: azt, hogy az Övé vagyok-e, hogy keresem-e az Ő akaratát vagy a magam útját akarom járni.

Két tábor, az Úr jobb és bal keze felől. Nincs harmadik lehetőség és nincs átjárás. Az egyik áldott, és mint Isten gyermekei öröklik Isten Országát. Nekik készítette Isten: az Őt szeretőknek (1Kor 2,9). – A másik átkozott: az a hely, ahova őket küldi, nem nekik van elkészítve, hanem „az ördögnek és angyalainak”. Szenvedni fognak, mert „nincsenek a helyükön” (a nekik készített helyen). – Hol van a helyünk? Istennél, aki „a maga számára teremtett minket” (Augustinus). Aki menekül, elrejtőzik előle, az nincs a helyén, és ha így marad (nem tér meg), akkor emiatt fog szenvedni.

„Mert éheztem és ennem adtatok... – Mikor láttunk Téged?” Mi mikor látjuk Jézust éhezni, szomjazni? „Amikor megtettétek ezeket eggyel a legkisebb atyámfiai közül”. Ha szeretjük Istent, szeretjük a testvéreinket is (1Jn 4,21), „cselekedettel és valóságosan” (1Jn 3,18). Amikor tesszük ezeket a dolgokat, ott van velünk, azokban a cselekedetekben Krisztus – de most arról beszél: ott van a testvérben is, akivel éppen jót teszünk. Arról beszél: amikor tetted a jót, azt, ami az Ő akarata, annak nagyobb értéke van, mint gondolnád: „velem tettétek meg”. – „Eggyel ezek közül a legkisebb atyámfiai közül” (görög) – Krisztus „rájuk mutat”: most itt vannak, ők az én testvéreim. Lehet, hogy amikor mi találkoztunk velük, még nem voltak azok: nem voltak az Úréi, de éppen abban találkoztak Krisztus szeretetével, amit mi tettünk, és talán éppen azért lettek az Övéi. Evangélium, bizonyoságtétel lehet a jó cselekedeteinkben, ha azokat valóban Ő készítette el, és ha azért teszem, mert Ő akarja megtenni rajtam keresztül, azzal a szeretettel, ami benne van – semmi egyébért (köszönéért sem).

A másik csapatnak azt mondja: „amikor nem tettétek meg eggyel e legkisebbek közül” – azokat a „legkisebbeket” nem mondja testvéreinek. Az elmulasztott jó cselekedet elmulasztott bizonyoságtétel lehet. A másik talán éppen azért nem találta meg Jézust, mert tőlem kellett volna hallania róla, és látnia, hogy milyen Ő, de nem hallott és nem látta. Amikor nem teszed a jót, ami az Ő akarata, nagyobbat vétesz, mint gondolnád. Nagy a felelősségünk és vannak hiányaink nekünk is, akik hiszünk Krisztusban és szeretjük Őt. De Ő *akarja*, hogy mi növekedjünk az Ő szeretetében, és akarja, hogy a másik ember is megismerje Őt. Ezért felkelhetünk, járhatunk

tovább vele, ismerhetjük Őt egyre jobban: az Ő szívét, gondolatait. Adni fogja azt a szeretetet, erőt, bölcsességet, ami csak Őbenne van meg. Amiről látszik, hogy nem emberi, véges szeretet.

„És ezek elmennek az örök büntetésre.” Nekünk, bár vannak bűneink, mulasztásaink, nem kell oda jutnunk. Krisztus igazzá tett minket: örök életünk van és „odaát” is az lesz. Oda mehetünk, ahol nem lesz éhezés, szomjúság, betegség..., ezért nekünk is más lesz a szolgálatunk, de Ő marad a Királyunk.

Mt 24,45–46

Ki tehát a hű és okos szolga, akit azért rendelt szolgálói fölé az úr, hogy kiadja nekik az edelt idejében? Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura, amikor megjön!”